

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ--ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἡ φωνὴ τῶν νεκρῶν λέγουν οἱ Πνευματισταὶ θὰ φέρῃ τὸν χυσοῦν αἰῶνα εἰς τὸν κόσμον! Ἀπὸ τὴν τέφραν τοῦ παρελθόντος (αἱ ἀρχαῖαι εἰδωλολατρικαὶ θρησκείαι) θ' ἀναπηδήσῃ ὡς νέα φλόξ... ἡ φιλοσοφία τῶν πνευμάτων. Καὶ αὐτὸς ὁ Lombroso ἀνομολογεῖ καὶ διακηρύττει ὅτι ὑπάρχει μεγίστη συγγένεια τοῦ Πνευματισμοῦ πρὸς τοὺς Βραχμάνους, Φακίρας, Μάντις, Ἐλευσίνια μυστήρια καὶ ἐν γένει ὅλον τὸ συγκρότημα τῶν ἀρχαίων θρησκειῶν! Καὶ οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι τὰ **Μέντιουμ** γάνουν τὴν προσωπικότητά των ἐφ' ὅσον ἐπικοινωνοῦν μὲ τὰ πνεύματα καὶ μόνον ὅταν ταῦτα ἀπομακρυνθοῦν, ἀνακτοῦν καὶ πάλιν ταύτην, ἥτοι εἶναι ἑτεροκίνητα νευρόσπата κατὰ τὰς ὥρας τῶν Πνευματιστικῶν φαινομένων. Οἱ ἴδιοι ἐπίσης ὁμολογοῦν ὅτι τὰ πνεύματα μεθ' ὧν ἐπικοινωνοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι πονηρά, ἢ καὶ ἂν ἔλθουν καὶ ἀγαθὰ τὰ πονηρὰ ἐκδιώκουν ταῦτα καὶ πολλάκις ὑπόυλως παρουσιάζονται ὡς ἀγαθὰ μετασηματιζόμενοι εἰς ἀγγέλους φωτὸς δηλ. κατὰ τὴν Γραφήν. Ὡστε οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι ὁ σύγχρονος Πνευματισμὸς εἶναι εὐγενεστέρα καὶ μᾶλλον ὑπουλος καὶ ἐπιστημονικὴ ἐκδήλωσις τῶν ἀρχαίων εἰδωλολατρικῶν μαγεῶν. Περιστὸν ὅθεν ἡμεῖς νὰ κρίνωμεν καὶ ἐπικρίνωμεν αὐτὸν ἀφ' οὗ οἱ ἴδιοι κρίνουν καὶ κατακρίνουν ἑαυτοὺς. Μάλιστα καὶ ἡ Λογικὴ, καὶ ἡ Πείρα καὶ ἡ Γραφὴ αὐτὰ διδάσκουν. Αὐτοὶ μετασηματιζονται πολλάκις καὶ εἰς **ἀγγέλους φωτὸς** κατὰ τὴν Γραφήν καὶ μᾶς συνιστοῦν καὶ ἐναρέτους καὶ θρησκευτικὰς πολλάκις πράξεις καὶ τοῦτο ἵνα μᾶς ἐξαπατήσουν!

Ὡστε ἡμεῖς ἀποδεχόμεθα τὰ Πνευματιστικὰ φαινόμενα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς ἀληθῆ, ἀλλὰ ἀποκηρύττομεν τὸν Πνευματισμὸν ὡς ὑποπτον καὶ θολερὰν πηγὴν ὀδηγοῦσαν εἰς πλάνην, διδάσκουσαν τὸ ψεῦδος καὶ ἄγουσαν ἡμᾶς εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ κακῶν καὶ οὐδέποτε μετ' ἀγαθῶν πνευμάτων. Δὲν εἶναι δυνατὸν διὰ τοῦ ἰδίου Μέντιουμ νὰ ἐνεργοῦν ὁ Θεὸς καὶ ὁ Διάβολος! καὶ δὴ κατὰ τὸσον γελοῖον τρόπον!

(Τέλος).

ΤΟΜΟΙ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ»:

Εἰς τὰ γραφεῖά μας εὐρίσκονται εἰσέτι ὀλίγοι τόμοι ὁμοῦ καὶ τῶν δύο ἐτῶν. Ἄδειο δρ. 30. Πανόδετο δρ. 40. Χρυσόδετο δρ. 50 καὶ χρυσοδεματῖνοι δρ. 60.

† Μητροπολίτου Καλαβρύτων κ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΨΥΧΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Προσευχὴν δύναται νὰ λησμονήσῃ, νὰ κάμῃ καὶ νὰ τὴν ἐπιθυμήσῃ ὅταν σεισμὸς συμβαίῃ ἢ ὅταν αἰφνίδιον κακὸν τὸν κτυπήσῃ, ἀλλὰ τὴν ἐφημερίδα δὲν τὴν λησμονεῖ. Πρῶτ-πρῶτὸς ὁ καρραγωγεὺς εἰς τὴν ἐργασίαν ροφᾷ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἐφημερίδα... Καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα «τὸ εἶπεν ἡ ἐφημερίδα», ἠλεκτρίζεται πᾶς ἄνθρωπος, διεγείρεται ἡ προσοχή, ἀρχίζει πυρετώδης συζήτησις, ἀρχίζει ἡ κατὰκρίσις, ἀρχίζει ὁ διασυρμὸς, ἡ δυσφήμησις. Ἐπακολουθεῖ ἡ βλάβη ὑπολήψεων, ὁ ἐξευτελισμὸς προσωπικότητων ἐδεργετούτων τὴν κοινωνίαν, ἐν ἣ ᾤσι καὶ ἀναλόγως τῆς θέσεως καὶ τῆς δυνάμεως τῶν ἐλόκληρον τὸ Ἴθνος, εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκουσιν. Ἡ ἐφημερίδα τὸ λέγει... Εἶναι ἀλήθεια... Τὸ ἄκουσμα «τὸ εἶπε ὁ ἱερεὺς ἢ ὁ διδάσκαλος» δὲν ἔχει —κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν— τὴν ἐπιβολὴν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως πρὸς ἀποδοχὴν, ὅσῃν ἡ ἐφημερίδα. Ἡ ἐκμετάλλευσίς τῆς ἐπιβολῆς ταύτης φέρει εἰς πολλὰ καὶ ποικίλα ἄτοπα καὶ παράδοξα. Δυσφημίζονται ἐκ πάλους καὶ ὑπερολογισμοῦ ἐνάρετοι καὶ χρήσιμοι καὶ ἐκθειάζονται μηδαμινοὶ καὶ φαῦλοι παντὸς εἴδους, παντὸς ἀξιώματος, πάσης ἀποστολῆς. Δικάζονται οἱ μὲν ἀναπολόγητοι, βραβεύονται οἱ δὲ ἀνεξέταστοι. Ὁ δικαστὴς εἶναι ἀσύδοτος. Τὸ κριτήριόν του δὲν ἔχει κώδικα νόμου πολιτικοῦ οὔτε νόμου συνειδήσεως. Διότι δὲν εἶναι ὁ ἐπιστήμων δημοσιογράφος, εἶναι ἐρασιτέχνης λογὰς, ὁ ζητήσας ἐργασίαν συντηρήσεως καὶ εὐρίων καὶ ταύτην ἐκμεταλλεόμενος καὶ κατὰ τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς ἰδρυσεῶς τῆς, ἀλλὰ ὡς τὰ πολλὰ κατὰ τὸν ἴδιον χαρακτῆρα. Ἐχει ἡ ἐφημερίς, ὡς ἐργασία φωτιστικὴ τῆς σπουδαιότητος, καὶ σημασίας ἢν ὑπεδείξαμεν, ἔχει τοὺς ἀξίους αὐτῆς ἰδρυτὰς καὶ διευθυνοντας καὶ προϊσταμένους τῆς συντάξεως, ἀλλ' ἔχει καὶ τοὺς καινολόγους συλλέκτας εἰδήσεων, αἰτινὲς εἰσὶν οἱ ἀπόστολοι.

Ἡ ἠθιοπλαστικὴ δύναμις τῆς δημοσιογραφίας προέρχεται ἐκ τῆς ἐξῆς ψυχολογικῆς αἰτίας. Ἡ πρὸς τὸ εἰδέναι ὀρεξίς καὶ ἐπιθυμία εἶναι ἐν παντὶ ἀνθρώπῳ φυσικὴ καὶ ἀκατάσχετος τάσις, ἡ δὲ περιέργεια εἶναι ἡ ἐξ ἐγωϊστικῆς διαθέσεως κατάρχησις τῆς φυσικῆς ταύτης τάσεως. Πολλάκις δὲ ἡ ὀρμὴ αὐτῆς καθίσταται τὸν ἀνθρώπον μαινόμενον. Τίς δὲ γινώσκει τοὺς ἀνευ ὀρισιμένου σκοποῦ μετὰ μανίας κρυφῆς ἢ φανερᾶς ἀφίνοντας τὰ ἴδια ἔργα καὶ τρέχοντας νὰ μάθουν τί κάμνει ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος καὶ ἀσυνειδήτως μεγαλοποιώντας τὰ ἄλεπόμενα ἢ ἀκουόμενα; Ἡ δημοσιογραφία ἀναποκρίνεται εἰς τὴν φυσικὴν φιλομάθειαν καὶ ἱκανοποιεῖ τὴν περιέργειαν, ἥτις ἐστὶν ἀμάρτυρὸν φιλομάθειαν. Ἐκ τούτου ἡ μεγάλη δύναμις τῆς δημοσιογραφίας. Καταντᾷ νὰ ἦναι φυσικὴ ἀνάγκη ἐν τῇ συναίσθησανόμηνῃ καὶ διανοουμένῳ ἀνθρώπῳ. Ἐκ τῆς πληρώσεως τῆς ἀνάγκης ταύτης ἀπαρτίζεται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὁ πλοῦτος τῶν γνώσεων καὶ καθορίζεται ἡ πορεία τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Λέγομεν μεγάλην δύναμιν τὴν δημοσιογραφίαν, διότι εἶναι γενικὴ ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς. Τὰ διβλία τὰ ἀναγινώσκουν ὀλίγοι, τὰς προφορικὰς συζητήσεις, τὰς σοβάρὰς καὶ σπουδαίας τὰς κάμνουν ὀλίγοι.

Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ πρωτοπρεσβυτέρου

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Ο "Ήλιος πηγὴ φωτός.

Εἶπε λοιπὸν ὁ ἥλιος ὁ πατήρ καὶ τὸ κέντρον τοῦ πλανητικοῦ του συστήματος· ἀλλ' εἶπε κατὰ δεύτερον λόγον καὶ πηγὴ καὶ ἐστία τοῦ φωτός εἰς τὰ περὶ ἑαυτὸν ἑτερόρροπα σώματα, δι' οὗ συντηρεῖ μὲν καὶ ἀνακινεῖ τὰ ἐν αὐτοῖς ὕδατα διὰ συνεχῶν ἐξατμίσεων, προάγει δὲ τὴν αὔξησιν καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν κητῶν καὶ παρέχει τονωτικὸν ἠαυμάσιον εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν κατωτέρων εἰδῶν τοῦ ζωικοῦ βασιλείου. Ἐὰν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἐκπεμπόμενον φῶς εἶνε ὁ ἰσθμὸς τῆς πλάσεως, τὸ νέκταρ καὶ ἡ ἀμβροσία.

Πῶς θὰ ἐλειτουργεῖ ἀνευ φωτός τὸ αἰσθητήριον τῆς ὁράσεως; Καὶ πῶς θὰ διακρίνομεν ἀλλήλους ἀνευ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος; Καὶ πῶς θ' ἀπελαμβάνομεν τὰ θέληγγρα τῆς εὐειδεστάτης δημιουργίας, ἐὰν δὲν ἦρχετο ἀπὸ πάσαν πρωτῶν ὁ ἥλιος διὰ τὴν ἀρχὴν τὴν πυκνὴν καλύπτραν ἀπ' αὐτῶν καὶ μᾶς τὰ περὶ αὐτῶν τετραχηλισμένα; Ἰπὸ τῆς πρὸς στιγμὴν ἀνακινήσεως, ὅτι ἐσσιλεύει τις σοῦ ἐδώρου ἀνάκτορον ἕξογον πρὸς κατοικίαν. Ἦ δὲν ἔχει τὸ ἀνάκτορον τοῦτο! Βικάνια; ἀγάλματα; λίμναι; πίδακας; ἀνάκλιτρα βαρύνετα; τάπητας περικαυούς; εὐανθεῖς παραδείσους; κύκνους χιονολάιμους; ἀραβογῆματα καὶ ψηφιδωτά; τραπέζας καὶ ἐδέσματα; πολυάριθμον ὑπηρεσίαν; Ἀλλὰ λείπει τὸ φῶς. Ἐβρίσκεσαι εἰς τὰ σκοτεινά. Εἰς τί τάχα σὲ ὠφέλουσιν ὅλοι αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ, ἀφοῦ δὲν ἠμπορεῖς νὰ τοὺς ἀποθυμάσῃς καὶ ἀπολαύσῃς; Δὲν εἶναι τὸ ἴδιον ὡσὰν νὰ μὴ ὑπῆρχον διὰ σὲ καθόλου; Ποιουτοτρόπως καὶ ἡ πλάσις ὅλη θὰ ἐξελιίσσεται εἰς μάνην ἐνώπιόν μας, ἐὰν ὁ καλὸς Θεὸς δὲν ἀνήρτα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ θόλου τὸν

τὴν ἐφημερίδα ὅμως ἀναγινώσκουσι πάντες. Ἐκ τῶν βιβλίων οἱ ἀναγινώσκοντες δὲν ἐνστερνίζονται εὐκόλως τὰ εἰς αὐτοὺς χρήσιμα, ἐκ τῆς ἐφημερίδος ὅμως πᾶν ὅτι εἶναι ζωηρῶς ἐκπεφρασμένον καὶ κτυπητὸν εἰς χρώμα καὶ εἰς τόνον καὶ ἴδιον πᾶν ὅτι ἀνάγεται εἰς τὸν πρακτικὸν βίον τῶν ἀνθρώπων συγκινεῖ θαθέως, διεγείρει τὴν προσοχὴν, ἐντυπῶται εἰς τὴν μνήμην καὶ ἀποταμιεύεται. Ἡ ἐφημερίς εἶναι ὁ πρακτικὸς διδάσκαλος τοῦ λαοῦ, μὲ τοιοῦτον κεκαλυμμένον κύρος καὶ μὲ τοιαύτην ἐπιβολήν, ὥστε ἀποθαίνει ὁ σπουδαιότερος παράγων εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ ἡλικιοῦ χαρακτήρος τῶν ἀνθρώπων, παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἀποστολῆς. Ἐβλέθη καὶ λέγεται ὅτι οἱ συντελεστοὶ καὶ παράγοντες εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν κοινωνικῶν ἡθῶν, εἶναι οἱ γονεῖς, οἱ ἐρεῖς, οἱ διδάσκαλοι. Ἐπιβάλλεται ἐκ τῶν πραγμάτων τῆς παρουσίας περιστάσεως νὰ προσθέσωμεν καὶ «ὁ δημοσιογράφος», ὑπὸ μίαν δὲ εὐνόητον ἔποψιν κυρίως οὗτος. Τὸν δημοσιογράφον ἀναγκάζομεθα ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ ἐννοήσωμεν ὡς συντελεστὴν εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν κοινωνικῶν ἡθῶν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν ἱερέα, τὸν διδάσκαλον καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς. Διότι πᾶν ὅτι οἰκοδομοῦσιν οἱ τελευταῖοι οὗτοι τρεῖς παράγοντες, δύναται νὰ μεταβάλλῃ εἰς εὐραϊκὰ ὁ δημοσιογράφος.

(ἀκολουθεῖ)

τεράστιον τοῦ ἡλίου πολυέλιον καὶ δὲν ἀνήρτεν αὐτόν, ἐκφωνῶν τὸ μεγαλοπρεπέστατον καὶ γονιμώτατον ἔκεινο «Γεννηθῆτω φῶς!» Διότι τί ἄλλο ἐστὶ τὸ βλέπειν παρὰ ἀπολαύειν, κατακτᾶν, φαιδρύνεσθαι, πλουτεῖν; Ἦ δὲ ἄλλο τὸ τυφλώττειν εἰ μὴ στερεῖσθαι καὶ λιμώττειν καὶ πένεσθαι;

Καὶ ἐπειδὴ τὸ φῶς ἔχει πολλὴν σημασίαν διὰ τὸν ἄνθρωπον, διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀγαθὸς Θεὸς πρῶτον μὲν τὸ ἐπλασεν ἄφθονον, δεύτερον δὲ τῇ ἐσχάρτε χρωματιστικὴν ἱκανότητα, ἵνα εὐδιακρίτωτερα τὰ ἐρώμενα ἀποβαίνουσι, καὶ τρίτον τὸ ἐπροίκισε μὲ ταχύτητα καὶ πληθυντικωτάτην. Καὶ ὅτι μὲν εἶναι ἄφθονον καὶ ἐπαρκέστατον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ τὸ ἀπὸ τοῦ ἡλίου φῶς, τὸ ὅποιον δίκην χειμάρρων καὶ χρυσῶν ὠκεανῶν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον περιλούει τὴν φύσιν ἐπενδύον αὐτὴν μὲ χρυσοποικίλων χιτῶνα, τοῦτο οἱ πάντες ἀνωμολογήσαμεν. Πρῶτην φοράν κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1907 ὁ καταρράκτης τοῦ Νιζαγάρα ἐφωταγωγῆθη δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός παραχθέντος ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴν δύναμιν τοῦ καταρράκτου, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ τὸ ἐκπαχλον καὶ ἰλιγγιώδες, τὸ ὅποιον ἔσπευσε νὰ ἀποθυμάσῃ ὅλος ὁ Ἀμερικανικὸς κόσμος, ὑπελογίσθη εἰς 1,115,000,000 λαμπάδας! «Εἰς μάνην!» ἀνεχώρησε πρὸς τὰ ἐνθουσιῶντα πλήθη ὁ ἀρχιτέκτων Ρυά, ἡ φωταψία μας δὲν ἠμπορεῖ νὰ νικήσῃ τὴν λαμπηδόνα τοῦ ἡλίου. Ὅσον καὶ ἂν φαίνεται μεγάλη, εἰναὶ ἀπλούστατα λάμπις ἐνὸς κηρίου, ἀντιπαραβαλλομένη πρὸς τὸν ἥλιον. Ἄλλως τε αὐτὴ μὲν φωταγωγεῖ μόνον τὸν καταρράκτην μας μεροληπτικῶς, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἀμεροληπτικῶς φωτίζει ἡπείρους καὶ θαλάσσας καὶ πλανήτας.

Πρὸς τὴν ἀφθονίαν τὸ ἡλιακὸν φῶς ἐπροικίσθη καὶ μὲ ἱκανότητα χρωματιστικὴν διὰ τὴν διακρίνωμεν ἀκωπώτερον τὰ περικυκλοῦντα ἡμᾶς ἀντικείμενα. Διότι τὸ φῶς δὲν εἶνε λευκόν, ὡς ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ὑπέθετε τις. Ἐὰν τὸ φῶς ἦτο μόνον λευκόν, θὰ ἐχωμάτιζε τὰ πάντα λευκά, ὡς ὅταν ἡ χιών πίπτουσα κατὰ τὸν χειμῶνα λευκαίνει ὄλα—κῆπους, οἰκίας, δένδρα, κληνοδόχας, καλύβας, ναοὺς—καὶ τὰ καθιστᾶ διὰ τοῦτο δυσδιάκριτα καὶ συγκεχυμένα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας. Ἀλλὰ τὸ φῶς, ὡς ἀπεδείχθη διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ πριματικῶ κρυστάλλου θλάσεως τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος, περιέχει καὶ τὰ ἑπτὰ τῆς Ἰριδος χρώματα, ἰσοειδῆ καὶ πορφυροῦν καὶ κυανοῦν καὶ γλωρὸν καὶ ξανθὸν καὶ χρυσοειδῆ καὶ ἐρυθρὸν. Κατέχον δὲ τὰ χρώματα ταῦτα ὀφθαλμοῦς εἰπεῖν ὡς πραγματικὸς ζωγράφος ἕκαστον ἀντικείμενον διὰ τῆς προσδιαζούσης αὐτῷ χροιάς—τοῦτο ἐρυθρὸν, τὸ ἄλλο κυανόν, τὸ ἄλλο κίτρινον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς—καὶ ποιεῖ αὐτὰ εὐδιάκριτα εἰς τὴν ὀρασίαν μας. Τὸ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν ἡλιακὴν ἀκτὶνα ἐρχόμενον ἀντικείμενον δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀπορροφήσῃ μὲν τὰ ἑξ' χρώματά της, νὰ ἀποστελεῖ δὲ τὴν ἀνταύγειαν τοῦ ἐνὸς πρὸς ἡμᾶς, διὰ τὴν ἀναγνωρίσωμεν ἀπὸ τὴν ἰδιαίτεράν του ἀπόχρωσιν.

Ἡ δὲ γοργότης, μὲ τὴν ὅποιαν ἐπροίκισε τὴν ἡλιακὴν ἀκτὶνα ἡ θεῖα ἀγαθότης, εἶνε καταπληκτικὴ, ἀφοῦ τὴν ἕκαμε νὰ διανύῃ 186,000 μίλια τὸ δευτερόλεπτον καὶ νὰ κατέρχεται ἀπὸ τοῦ ἡλίου, τοῦ τσοσαῦτα ἑκατομμύρια μίλια ἀπέχοντος, πρὸς τὴν γῆν εἰς ὀκτώ καὶ μόνον λεπτά ἀπὸ πάσαν πρωτῶν! Καὶ ὁ ἦχος ἐεβαίως διασχιζει τὸ διάστημα μὲ ταχύτητα ἀξίαν λόγου διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὰς ἀκοὰς μας, ἀλλ' ἡ ταχύτης εἶνε